

dostikrat drzna, a vselej pravilna. Posluževal se je na mestih $\frac{f}{t}$ soglasov, (katere je pa seveda vselej pravilno vpeljal) menda zato, da bi ustregel celó onim kričačem, ki hrepené po kvart-sekstnih soglasih jednako Izraelcem po egiptovskih loncih mesa, česna in čebule. Mnogo starejših napevov, o katerih je bilo misliti, da ni mogoče kaj pametnega iz njih narediti, oživelo je pod izvrstnim peresom Foersterjevim na novo, dobivših novo harmonizacijo. Primoran je bil sicer g. urednik mnogo takih napevov očistiti vratolomnih skokov, ritmičnih napak itd., a vse to brez najmanjše škode originalnosti; tudi je vse napeve v take tonovske načine transponiral, da jih bode možno lahko popevati. Čestitam torej g. Foersterju in slavnima društvoma, ki sta pripomogli, da smo dobili Slovenci to neprecenljivo knjigo, katera naj bi po vrednosti zaslovela še tudi prav daleč zunaj slovenskih mej.

Danilo Fajgelj.

Slovenski glasnik.

Miklošičevim učencem in čestiteljem. Odbor za Miklošičevo slavnost na Dunaji prosi vse bivše učence Miklošičeve in vse tiste gospode, ki se pečajo s slavistiko, naj blagovolijo svoje fotografije v obliki navadnih vizitnic za „**Miklošičev album**“, kateri se slavnemu učenjaku in jubilarju pokloni 20. novembra t. l., kar najhitreje poslati na Dunaj pod naslovom: „**Akademický spolek, Wien, VIII. Nendeggergasse 23**“ ali pa „**Akademično društvo Slovenija, Wien, I. Universität**“.

Ivan Macun †. Iz Gradca nam dohaja naznanilo, da je ondu 27. oktobra t. l. umrl slovenski in hrvaški pisatelj **Ivan Macun**, profesor na ondodni I. državni gimnaziji. Ivan Macun je bil porojen v Trnovcih blizu Pesnice l. 1821., gimnazijo je dovršil v Mariboru, filozofične nauke v Gradci l. 1844; potem je bil gimn. suplent v Celji in v Trstu, profesor v Zagrebu, v Ljubljani, spet v Zagrebu in od l. 1870. Gradci. Pisal je mnogo po raznovrstnih slovenskih, hrvaških in nemških listih. Najimenoitnejše knjige njegove so te: 1. *Cvetje slovenskiga pesništva*. V Trstu 1850, 8, 270 str. Knjiga poleg teoretičnega nauka o pesništvu obseza antalogijo iz slovenske in starejše hrvaške pesniške literature ter je dobro došla slovenskim srednjim šolam v začetku petdesetnih let, ko še ni bilo slovenskih beril. 2.) *Kratak pregled slovenske literature* sa dodanim riečnikom za Slovence. U Zagrebu, 1863, 16, 102 str. sestavljen po spisu, katerega je Macun o slovenski književnosti spisal za Riegerjev naučni slovník. 3.) *Književna zgodovina slovenskega Štajerja*. V Gradcu 1882, 8, 181 str. Knjiga, ki nam v nekoliko nedovršeni obliki podaje mnogo zanimivega in deloma čisto novega gradiva. — 4.) *Obliko-*

slovje in skladnja jezika Gerčkoga, v Zagrebu l. 1853 in 1854. Druge svoje spise našteva Macun v svojem životopisu, natisnemem v „Književni zgodovini slovenskega Štajerja“ na 132—135. str., na katerega obračamo pozornost naših čestitih čitateljev. Lepo število jih je! — Macun je bil pri vseh svojih napakah in svoji ne baš elegantni pisavi vrl pospeševatelj hrvaško-slovenske vzajemnosti in priden delavec na polji slovenske in hrvaške literature že v tistih časih, ko je bilo število naših pisateljev še jako neznatno. Zato mu je zagotovljeno čestito ime v zgodovini naše literature in našega napredka.

Poročilo o LX. odborovi seji Matice Slovenske dne 3. oktobra 1883. Navzočni so: g. predsednik Grasselli in gg. odborniki: dr. Jarz, Kržič, Levec, Marn, Pleteršnik, Wiesthaler, dr. Zupanec, Praprotnik, Tomšič, dr. Štrbenec, Šuklje, Vavrū, Vilhar, Zupančič.

1. G. prof. Marn začne sejo s tem ogovorom: „Odkar smo bili zadnjič tukaj zbraui, obhajali smo velike mestne in deželne slavnosti s presvitlim cesarjem. Med njimi, ki so bili tiste dni v velikih skrbéh, bil je tudi prečestiti naš gospod predsednik in načelnik našega glavnega mesta. Vsa šeststoletna slavnost zvršila se je srečno, zlasti v Ljubljani prav srečno, in presvetli cesar so počestili našega gospoda predsednika z redom železne krone III. vrste. Ravno tako so bili poleg g. predsednika odlikovani še gg. Matičini odborniki dr. Pokljukar, ravnatelj Praprotnik in učitelj Tomšič. Vsa ta odlikovanja nas presrečno vesele in v imenu odbora Matice Slovenske čestitam vsem tem gospodom, ker ž njimi je poslavljena tudi Matica sama. Posebno pa čestitamo Vam, preblagorodni gospod predsednik! Nosite in uživajte to Najvišje poslavljenje na korist in srečo svoji preljubljeni rodbini; nosite in uživajte to Najvišje poslavljenje na čast bele Ljubljane, na korist Matice Slovenske in na slavo naroda slovenskega zdravi in veseli še mnogo, mnogo let!“ — G. predsednik Grasselli: „Zahvaljujem se za laskave besede, s katerimi me je počastil naš g. podpredsednik, prof. Marn. Dobro vem in večkrat sem že zadnje dni povedal, da odlikovanje, s katerim me je počestilo Nj. Veličanstvo, ni namenjeno moji osebi, katera nima nobenih takih zaslug, ampak da to odlikovanje velja tistim častnim mestom in službam, katere opravljam v naši stolici, beli Ljubljani. Gotovo blagosti in sreče naši Matici Slovenski nihče ne želi toliko ko jaz, a malo mi je možno storiti zánjo, ker mi ne dostaje časa in ker tudi nimam tistih sposobnostij, katerih je treba predsedniku prvega književnega društva slovenskega. Hvala Vam vsem na prijaznem čestitanji!“

2. Naznanila prvosedstva. Gospod predsednik poroča o avdijenci, pri kateri so on in odbornika Levec in Šuklje presvetlemu cesarju izročili Matičin „Spomenik“. Sklene se dotični ogovor predsednikov in odgovor Nj. Veličanstva, kakor sta bila priobčena v „Ljublj. Zvonu“ (III. 8), natisniti v letošnjem letopisu. — G. dež. predsednik baron Winkler naznanja zahvalo Nj. Veličanstva cesarja in Nj. Visokosti cesarjeviča Rudolfa za čestitanje Matice Slovenske o veselem dogodku v cesarski rodovini. — Miklošičeve slavnosti v Ljutomeru 2. sept. t. l. sta se kot zastopnika Matice Slovenske udeležila odbornika prof. Šuklje in ravnatelj Praprotnik. — Visokorodni gospod J. grof Harrach je na priporočilo č. g. J. Lega, uradnika v Češkem Muzeji, daroval Matici Slovenski 83 prekrasno vezanih dragocenih knjig iz novejšje pesniške literature češke z dopisom iz Prage 29. septembra 1883, ki slove takó: